

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1209212961
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1209212961.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: I.. G. T., L.. XX. XX. XXXX, J. D. A.. Č.. X/A, J., proti žalovanému: Univerzitná nemocnica Bratislava, Pažitková ul. č. 4, Bratislava, IČO: 31 813 861, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 06. októbra 2020, č. k. 1C/1/2020 - 596, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí tretím) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody na zdraví, spočívajúcej v odškodnení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia spolu vo výške 71. 022 eur s príslušenstvom, náhrady priamych výdavkov spojených s liečením vo výške 5. 597, 50 eur a ušlého zisku v sume 65. 749 eur s príslušenstvom, žalovanému proti žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % a štátu proti žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 415, § 420 ods. 1, 2, 3, § 442 ods. 1, § 444, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1, 2, 3, § 3 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 1, 2, 3 zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, platný v čase úrazu žalobcu dňa 07. 04. 2007, § 185 ods. 1, 2 C. s. p. a vecne tým, že po dôkladnom zvážení všetkých dôkazov vo vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, ako aj všetkých záverov znaleckého posudku č. 53/2013 a kontrolného znaleckého posudku č. 12/2016 dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že škoda na zdraví žalobcu vznikla v príčinnej súvislosti s non lege artis postupom zo strany žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobcovi po úraze utrpenom dňa 07. 04. 2007 v Rakúsku, keď žalobca v tomto smere dôkazné bremeno neunesol, z dôvodu ktorého nebol splnený zákonný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu (podľa § 420 Občianskeho zákonníka) a opakovane zdôraznil, že pokiaľ ide o rozpory znaleckých posudkov č. 53/2013 a č. 12/2016, tak pri hodnotení týchto posudkov v ich vzájomnej súvislosti nemohol dospieť k jednoznačnému skutkovému a právnomu záveru o tom, že príčinná súvislosť medzi konkrétnym konaním (opomenutím) žalovaného a konkrétnou (jasne špecifikovanou) ujmou žalobcu (ako následkom tohto konania/opomenutia žalovaného) je daná a preukázaná. Uviedol, že závery týchto posudkov už len k základnej téze skutkového základu žaloby, t. j. že prvá operácia po úraze bola vykonaná technicky nesprávne a teda non lege artis, sú úplne protichodné, keď tento rozpor nebolo možné odstrániť inak, než ďalším znaleckým posudkom (ak vôbec), ktorý ako dôkaz však žalobca ani na výzvu súdu zo dňa 20. 05. 2020 výslovne nenavrhol, nakoľko vo svojom písomnom vyjadrení doručenom

dňa 11. 06. 2020, ako aj na pojednávaní dňa 06. 10. 2020 sa vyjadril v tom smere, že vykonanie ďalšieho kontrolného znaleckého dokazovania ponecháva na úvahu súdu, aj keď sám si myslí, že ďalšie dokazovanie spôsobí prietahy v konaní a navýšenie trov konania, pričom on je toho názoru, že všetky otázky boli zodpovedané doterajším dokazovaním a predovšetkým znaleckým posudkom č. 53/2013. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia zdôraznil, že v zmysle Civilného sporového poriadku nemôže vykonať iné, než stranami výslovne navrhované dôkazy (s výnimkou uvedenou v § 185 ods. 2, 3 C. s. p.), nakoľko nemôže v sporovom konaní nahrádzať procesnú aktivitu strán, a preto ani ďalšie (v poradí tretie) znalecké dokazovanie nenariadil s tým, že je pravdepodobné, že ani kontrolným znaleckým dokazovaním by sa nepodarilo bez rozumných pochybností preukázať príčinnú súvislosť medzi postupom žalovaného a žalobcom utrpenou ujmu na zdraví, a to vzhľadom na obrovské riziko (pravdepodobnosť vzniku) komplikácií (aj v podobe nutnosti reoperácií) u žalobcu pri danom type zlomeniny a tiež za situácie, že k operácii nedošlo dostatočne včas už v rakúskej nemocnici. Opätovne zdôraznil, že zo záznamu nemocnice v Zell Am See nie je zrejmé, či bola pacientovi navrhnutá bezprostredná operačná liečba, avšak aj podľa znaleckého posudku č. 53/2013 „v prípadoch, keď to pomery na mäkkých štruktúrach dovoľujú, je operačné riešenie v čo najkratšej dobe podmienkou dobrého výsledku. Je možné konštatovať, že akútne zlomeniny v oblasti kolena by mali byť operované do 12 hodín od úrazu, resp. pokiaľ nenastanú bezprostredné posttraumatické zmeny na mäkkých častiach takého charakteru, že operačná liečba by bola zaťažená vysokým rizikom komplikácií.“ Poukázal na skutočnosť, že podľa výpovede samotného žalobcu tento v júli 2007 navštívil C.. B.Á. E. L. na T., kde mu doporučili reoperáciu, keď mu C.. E. G., Ž. M.Q. na S. nebola správne vykonaná a zároveň ho objednal na operáciu na 24. 07. 2007, ktorú však žalobca neabsolvoval, pretože dôveroval C.. D., z čoho vyplýva, že žalobca mal od C.. E., ktorý bol takisto lekárom na pracovisku žalovaného, ponuku na včasnejšiu reoperáciu na júl, resp. august 2007, ale túto ponuku z vlastnej vôle nevyužil, a preto ak C.. E., ako zamestnanec žalovaného, včas navrhol žalobcovi korekčnú operáciu a žalobca ju z vlastného rozhodnutia neabsolvoval, tak uvedenú skutočnosť treba taktiež pričítať v neprospech žalobcu. K argumentácii žalobcu poukazujúceho na vyjadrenie žalovaného k žalobe v tom zmysle, že „z istej miery nemožno vyvrátiť konštatovania žalobcu o dôvodoch uplatneného nároku“, a tiež žalobcom poukazované „Hodnotenie za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia“ zo dňa 26. 01. 2009 vypracované C.. B. E., resp. odborné vyjadrenie C.. E. zo dňa 02. 05. 2013 (ktoré žalobca označuje ako ďalšie rozhodujúce odborné vyjadrenie), súd prvej inštancie uviedol, že tak predmetné vyjadrenie žalovaného k žalobe ako ani hodnotenie C.. E. vonkoncom nepreukazujú splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu utrpenú žalobcom a nemožno teda na týchto dôkazoch a nimi preukazovaných skutočnostiach založiť úspech žalobcu v konaní. K žalobcom navrhnutému dôkazu opakovaným výsluchom C.. N. uviedol, že ho považoval za nadbytočný a teda nevhodný, nakoľko mal za to, že z hľadiska unesenia dôkazného bremena žalobcom je rozhodujúci rozpor medzi znaleckými posudkami č. 53/2013 a č. 12/2016 ohľadom technickej správnosti prvej operácie žalobcu po úraze, avšak tento rozpor by nebolo možné odstrániť opakovaným výsluchom C.. N., ale len ďalším, v poradí tretím kontrolným znaleckým posudkom, čo však žalobca ako dôkaz výslovne nenavrhol. K nároku žalobcu uplatneného titulom nákladov spojených s liečením a ušlého zisku, uviedol, že tento nárok taktiež nepovažuje za dôvodný, nakoľko nie je daný právny základ tohto nároku z vyššie uvedených dôvodov, avšak napriek tomu aj tento nárok vyhodnotil čo do výšky aj ako nepreukázaný, nakoľko žalobcom predložený doklad o evidencii vozidla a bločky o nákupe benzínu nijako nepreukazujú reálnu výšku uplatneného nároku ako ani jeho dôvodnosť, keďže žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že skutočne uvedené kilometre najazdil, a tiež že ich najazdil výlučne v súvislosti s absolvovaním rehabilitácií. Poukázal na vyjadrenie D. I. I. T., že platila rehabilitačného pracovníka, ktorý navštevoval žalobcu doma a rehabilitoval s ním, čo však naznačuje, že žalobca na rehabilitácie necestoval v ním tvrdenom rozsahu s tým, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vynaloženie ním uvedených výdavkov na lieky, vitamíny, iné zdravotné pomôcky, masáže, plaváreň, návštevu fitness, pilates v sume 995, 80 eur, keď preukázal iba vynaloženie výdavkov na doplatok pobytu v kúpeľoch Dudince, tento však zahŕňa aj doplatok za nadštandard (samostatná izba) a navyše nie je vôbec preukázané, že bol vynaložený v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného. Uviedol, že k práceneschopnosti a k ušlému zisku na strane žalobcu by zrejme bolo došlo i v prípade liečby zlomeniny bez akýchkoľvek komplikácií a aj v prípade, ak by v konaní bol preukázaný vznik zodpovednosti žalovaného za škodu na zdraví žalobcu, nebolo by z tvrdení žalobcu a listinných dôkazov ním produkovaných možné ustáliť, v akom rozsahu bol jeho ušlý zisk spôsobený vysokou komplikovanosťou ním utrpenej zlomeniny a s tým súvisiacou liečbou, a v akom rozsahu bol prípadne v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Poukázal na skutočnosť, že žalobca v súvislosti s ušlým ziskom ani v prípade dôvodnosti jeho nároku na náhradu škody neumožnil zhodnotiť

výšku ušlého zisku, keď nepredložil doklady preukazujúce príjmy plynúce z činnosti jeho advokátskej kancelárie počas jeho práceneschopnosti, t. j. za rok 2008 a 2009, pričom na pojednávaní dňa 06. 12. 2010 (č. I. 87 súdneho spisu) sa zmienil o tom, že niekedy (v relevantnom období) sa stalo, že klient prišiel za ním domov na konzultáciu s tým, že aj jeho tvrdenia o zrušení zmlúv s klientami počas jeho práceneschopnosti zostali tiež len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení, keď žalobca dokonca nepreukázal ani trvanie práceneschopnosti a výšku poberaných dávok v jej priebehu. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že vznik nemateriálnej ujmy spočívajúcej v utrpení bolesti a v sťažení spoločenského uplatnenia na strane žalobcu považoval za preukázanú s tým, že pri špecifikácii vzniknutej škody vychádzal zo znaleckého posudku LEGE ARTIS znaleckej organizácie s.r.o. číslo 12/2016, strany 39-41 a práve vo vzťahu k takto špecifikovanej škode skúmal existenciu príčinnej súvislosti so zavineným protiprávnym konaním žalovaného. K žalobcovej námietke týkajúcej sa nesprávneho postupu žalovaného v súvislosti s liečením jeho úrazu (kominutívnej intraartikulárnej fraktúry proximálnej časti tibiie ľavej dolnej končatiny), ktorý utrpel dňa 07. 04. 2007 na B. E. O., keď nesprávny mal byť postup žalovaného pri vykonaní operácie dňa 16. 04. 2007, nakoľko nebol použitý správny fixačný materiál (dlaha), a nesprávna mala byť aj pooperačná liečba žalovaného, tvrdiac, že príčinná súvislosť je daná tým, že pokiaľ by prvá operácia bola vykonaná technicky správne a bola by zvolená správna pooperačná liečba, tak by nedošlo k ďalším 8 operáciám a pokiaľ by žalobca nemusel absolvovať také množstvo operácií a nebolo by došlo k posunu kolenného kĺbu, nikdy by jeho noha nebola v takom stave, v akom je, súd prvej inštancie skonštatoval, že v priebehu konania nebolo preukázané, že použitie konvenčnej dlahy na operáciu žalobcu u žalovaného bolo non lege artis postupom. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania namietal, že v čase operácie žalobcu neboli na jeho pracovisku dostupné iné dlahy, než použitá konvenčná dlaha, keď aj z výpovede D. C.. E.Y. vyplýva, že uhlovostabilné dlahy, ktoré on použil na operáciu žalobcu v apríli 2008, boli v tom čase na Slovensku novinkou a používali sa cca pol roka, t. j. kratší čas, než uplynul od operácie žalobcu. K tvrdeniu D. C.. N. v konaní, že na jeho pracovisku (Univerzitná nemocnica E. C.) uhlovostabilné dlahy v čase prvej operácie žalobcu už boli k dispozícii uviedol, že z tejto skutočnosti nemožno vyvodit', že uhlovostabilné dlahy boli v čase operácie dňa 16. 04. 2007 k dispozícii aj u žalovaného, keď túto skutočnosť navyše vyvracia aj znalecký posudok č. 12/2016, ktorý výslovne uvádza, že v danom čase (rok 2007) išlo o správne použitý fixačný osteosyntetický materiál, a že pri ponúkanom (dostupnom) výbere materiálov v roku 2007 a pri daných rozvinutých pomeroch na koži zranenej dolnej končatiny žalobcu (lokálny nález na kožnom kryte) boli operatérmi správne zvolené konvenčné dlahy a správne vykonaný spôsob ich použitia z laterálnej strany s tým, že pravdepodobne pre zlé pomery na mäkkých častiach nebola prevedená fixácia z mediálnej strany ďalšou dlahou, čo by bolo značne rizikové s tým, že hoci skutočnosť, že práve pre zlé pomery na mäkkých častiach nebola pri operácii dňa 16. 04. 2007 realizovaná fixácia z mediálnej strany, nie je dostatočne zdôvodnená v zdravotnej dokumentácii žalobcu, fakt, že k odloženiu prvotnej operácie po úraze došlo práve pre existenciu opuchu a zlý stav kožného krytu u žalobcu, nebol v konaní spochybnený. K samotnej technike operácie realizovanej žalovaným dňa 16. 04. 2007 súd prvej inštancie uviedol, že dospel k záveru, že nebolo v konaní preukázané, že by bola vykonaná non lege artis, nakoľko ak aj znalecký posudok č. 53/2013 znaleckej organizácie forensic.sk s.r.o. dospel k takémuto záveru, znalecký posudok znaleckej organizácie LEGE ARTIS s.r.o. č. 12/2016 skonštatoval technickú správnosť operácie, pričom poukázal na jej extrémnu obtiažnosť s tým, že z oboch znaleckých posudkov je zrejmé, že operačnou liečbou zlomeniny vrchnej časti pištňaly sa u žalobcu nepodarilo dosiahnuť úplnú kongruenciu kĺbnej plochy a ani osi končatiny, keď znalci organizácie LEGE ARTIS s.r.o. zdôraznili, že „ide o technicky veľmi náročnú operáciu, pri ktorej môže dôjsť k vzniku takejto operačnej komplikácie, avšak nejedná sa o non lege artis postup, nakoľko v klinickej praxi sa tieto komplikácie bežne vyskytujú“. Uviedol, že na základe znaleckého posudku č. 12/2016 dospel tiež k záveru, že žalovanému sa nepodarilo vyvrátiť tvrdenie žalobcu o jeho čiastkovom pochybení v pooperačnej liečbe, nakoľko z vykonaného znaleckého dokazovania vyplýva, že vzhľadom na fixáciu zlomeniny v rámci operácie len jednou konvenčnou dlahou, bola po operácii žiaduca aditívna fixácia (ortéza, eventuálne sadrová dlaha) operovanej končatiny žalobcu tesne v pooperačnom období s tým, že C.. D. vo svojej svedeckej výpovedi obhajoval absenciu sadrovej dlahy v pooperačnom období tým, že žalobca mal poškodený kožný kryt, bolo potrebné robiť preväzy a sadra by mohla kožu zmacerovať a mohlo tak dôjsť k infekcii a z rovnakého dôvodu nebola žalobcovi predpísaná ortéza, pričom znalci znaleckého ústavu LEGE ARTIS s.r.o. však napriek tomu v podanom posudku uviedli, že v danom prípade z dôvodu fixácie zlomeniny len jednou konvenčnou dlahou bola po operácii žiaduca imobilizácia ortézou, eventuálne sadrovou dlahou po dobu 6 týždňov, k čomu však zrejme nedošlo. Poukázal na skutočnosť, že zo samotnej žaloby, ako aj z výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 07. 03. 2017 vyplýva, že k predpísaniu ortézy žalobcovi došlo až v máji 2007, teda nie hneď v pooperačnom období, keď z

vykonaných dôkazov nie je zrejmé, či a dokedy žalobca predpísanú ortézu aj nosil, a ak ju po predpísaní C.. D. nenosil, tak prečo. Poukázal na to, že žalobca na pojednávaní dňa 07. 03. 2017 na otázku súdu, či si pamätá, že nosil ortézu po prvej operácii, odpovedal, že si nemôže po toľkých rokoch pamätať, kedy ortézu nosil alebo nenosil, ale vždy lekárov poslúchal a ak žalovaný tvrdí, že ortézu nosiť odmietol, túto skutočnosť nepreukázal, keď relevantnou je však tá skutočnosť, že ortéza žalobcovi predpísaná nebola na dobu 6 týždňov bezprostredne po operácii dňa 16. 04. 2007. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že u žalobcu pooperačne došlo k druhej strate repozície (dosiahnutého postavenia), ktorá musela byť riešená ďalšou operáciou s tým, že znalci v posudku č. 12/2016 uvádzajú, že ide o komplikáciu použitej dlahovej osteosyntézy (konvenčnej dlahy), ktorej možno aspoň čiastočne predísť: 1.) chôdzou o pomoci bariel po dobu 3 mesiacov, bez zaťažovania operovanej končatiny a (súčasne) 2.) fixáciou operovanej končatiny po dobu 4 až 6 týždňov, avšak žalobcovi bezprostredne po operácii u žalovaného ortéza predpísaná nebola, čo navyše nebolo v rámci lekárskeho záznamov zdôvodnené. K druhému preventívnemu opatreniu na zamedzenie vyosenia (druhej straty repozície) operovanej končatiny v pooperačnom období, ktorým je chôdza o pomoci bariel po dobu 3 mesiacov, bez zaťažovania končatiny, v zhode so znaleckým posudkom č. 12/2016 konštatoval, že podľa prepúšťacej správy zo dňa 21. 04. 2007 a z ambulantného záznamu zo dňa 29. 05. 2007 bola ošetrovujúcim lekárom žalovaného odporúčaná žalobcovi len chôdza o barliach bez záťaže, a preto nie je zrejmé, prečo žalobca v danom čase končatinu zaťažoval, čo preukazuje ambulantný záznam z rehabilitácie zo dňa 25. 05. 2007, pričom túto skutočnosť, t. j. že žalobca už v tomto čase končatinu zrejme čiastočne zaťažoval, hoci podľa odporúčení traumatológa ju zaťažovať nemal, nemožno hodnotiť v neprospech žalovaného, pričom z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že zaťažovanie končatiny mal žalobca ošetrovujúcim lekárom žalovaného povolené až v októbri 2007, a preto ak žalobca končatinu zaťažoval bez odporúčania lekára, spolupodieľal sa na vzniku škody na svojom zdraví. Poukázal na závery kontrolného znaleckého posudku, ktorý k príčine vzniku komplikácii u žalobcu uviedol, že samotný úraz - zlomenina píšťaly s poškodením okolitých mäkkých častí, 2. operačnú liečbu, ktorou sa nepodarilo dosiahnuť anatomické postavenie kĺbnej plochy a osi končatiny (hoci operácia bola znalcami hodnotená lege artis), 3. neadekvátnu ambulantnú liečbu po zvolenom operačnom postupe (chýba snaha o zastavenie progresie „vyosenia“ končatiny), chýba zdokumentované jasné vysvetlenie vzniku danej komplikácie pacientovi a navrhnutie terapeutického algoritmu v liečbe danej komplikácie s tým, že z pohľadu znalcov v dostupnej zdravotnej dokumentácii absentuje jasné vysvetlenie, prečo bola použitá fixácia len jednou konvenčnou dlahou, pričom ak už bola daná technika použitá pre zlý stav mäkkých tkanív, je nutné konštatovať, že pooperačne mala byť končatina fixovaná ortézou a malo byť pozastavené, eventuálne odložené zaťažovanie končatiny. Uviedol, že na druhej strane sa v znaleckom posudku uvádza, že k prvotnému poškodeniu kolena žalobcu došlo samotným úrazom, pričom tento úrazový dej mal najvýraznejší vplyv na poškodenie kolena a všetky prevedené operácie (všetkých 10 celkovo) len smerovali k obnoveniu pôvodného predúrazového stavu, pričom v znaleckom posudku č. 12/2016 sa ďalej uvádza, že druhotná strata repozície nie je dôsledkom samotnej operácie, ale s najväčšou pravdepodobnosťou chybou ambulantnej liečby, keďže žalobca nemal končatinu fixovanú ortézou, avšak zároveň sa na inom mieste konštatuje, že vzhľadom na pridružené poranenie mäkkých častí a nutnosť odloženej operácie v zlom stave mäkkých častí u žalobcu riziko pooperačnej komplikácie (nutnosti druhej operácie) bez ohľadu na použitý fixačný (osteosyntetický materiál) je vysoké. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené poukázal na skutočnosť, že závery ohľadom čiastkových otázok v rámci znaleckého dokazovania sú protirečivé, nakoľko závery znaleckých posudkov oboch znaleckých organizácií sa rozchádzajú v podstatných skutočnostiach, t. j. pokiaľ ide o technickú správnosť operácie a použitej dlahy, resp. význam pooperačnej liečby na vznik vyosenia končatiny, keď znalecký posudok č. 12/2016 hodnotí správne technickú stránku operácie z 16. 04. 2007 aj použitú dlahu, avšak ako najpravdepodobnejšiu príčinu druhej straty repozície označuje zlú pooperačnú liečbu, predovšetkým absenciu ortézy, a naopak, znalecký posudok č. 53/2013 označuje operáciu zo dňa 16. 04. 2007 ako technicky zle prevedenú s použitím zlej dlahy, pričom však konštatuje, že „postavenie fragmentov na RTG pri začatí rehabilitácie a v čase odstránenia osteosyntetického materiálu sa nijak výrazne nezmenilo, čo znamená, že samotná rehabilitácia, či obdobie rekonvalescencie na vyosenie končatiny nemali vplyv“. Uviedol, že ak potom ale žalobca žiada, aby súd vzal do úvahy všetky vykonané dôkazy, t. j. aj závery znaleckého posudku č. 53/2013, tak fakt, že závery znaleckých posudkov oboch znaleckých organizácií sa rozchádzajú v podstatných skutočnostiach, ako aj to, že závery v rámci jednotlivých posudkov si protirečia (z dôvodu protirečení v znaleckom posudku č. 53/2013 bolo na pokyn odvolacieho súdu nariadené kontrolné znalecké dokazovanie), nemohol vyhodnotiť inak, než v neprospech žalobcu, ktorý nesie dôkazné bremeno na preukázanie splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že na základe protirečivých dôkazov, resp. nejednoznačných

záverov v znaleckých posudkoch nie je potom možné dôjsť k jednoznačnému záveru, že zdravotná starostlivosť zo strany žalovaného, resp. niektorý z jej čiastkových aspektov, bola non lege artis, resp. že táto non lege artis poskytnutá zdravotná starostlivosť je v príčinnej súvislosti so vznikom tej-ktorej konkrétnej škody na zdraví žalobcu a na druhej strane poukázal na to, že všetci zúčastnení znalci aj svedkovia-lekári (v zhode s odbornou literatúrou) konštatovali, že nerealizovaním operácie žalobcu včas, t. j. do 6 až 12 hodín po tak ťažkom úraze, jednoznačne vedie k nárastu rizika komplikácií, keď v znaleckom posudku č. 53/2013 na strane 46-47 sa dokonca uvádza, že „operačné riešenie v čo najkratšej dobe (od úrazu) je podmienkou dobrého výsledku.... Je možné konštatovať, že akútne zlomeniny v oblasti kolena by mali byť operované do 12 hodín od úrazu, resp. pokiaľ nenastanú bezprostredné posttraumatické zmeny na mäkkých častiach takého charakteru, že operačná liečba by bola zaťažovaná vysokým rizikom komplikácií.“ Poukázal na to, že aj znalecký posudok č. 12/2016 konštatuje, že „vzhľadom na pridružené poranenie mäkkých častí a nutnosť odloženej operácie v zlom stave mäkkých častí u žalobcu riziko pooperačnej komplikácie (nutnosti druhej operácie) bez ohľadu na použitý fixačný (osteosyntetický materiál) je vysoké. Viď literatúra.“ Súd prvej inštancie konštatoval, že v priebehu konania nebolo bez rozumných pochybností objasnené, z akého dôvodu žalobcu neoperovali včas (úraz sa stal v popoludňajších hodinách dňa 07. 04. 2007) už lekári E. O., a či bol poučený o potrebe včasnej operácie a rizikách jej odloženia, resp. či mu bola odporučená čo najskoršia operácia a ak nie, prečo s tým, že v každom prípade z nemocnice E. X. S. D., kde bol prijatý ako samoplatca dňa 07. 04. 2007 o 17.02 hod., odišiel na reverz (na vlastné riziko) ešte v ten deň a na Slovensko taktiež z nejasných dôvodov pricestoval až 09. 04. 2007 a u žalovaného bol hospitalizovaný až dňa 10. 04. 2007 o 15.47 hod, teda takmer 71 hodín nebol z vlastného rozhodnutia pod lekárskej dohľadom. Uviedol, že X. S. D. D. L. M. J. 482,80 km a priemerná cesta autom trvá 4,2 hodiny (zdroj-internet), a preto nemožno akceptovať tvrdenie žalobcu, že konzultoval možnosť operácie s C.. D. telefonicky, nakoľko aj laikovi musí byť zrejmé, že koordinovaná liečba a kompetentné posúdenie stavu zlomeniny a okolitého opuchu je prakticky možné len z RTG snímku a osobným vyšetrením, nie cez telefón, čo napokon vyplýva aj z výpovede C.. D., ktorý uviedol: „Keď bol žalobca prijatý do nemocnice na S., prezrel si röntgenologickú dokumentáciu z úrazu žalobcu a zistil, že ide o ťažkú zlomeninu kolenného kĺbu“, a preto nie je pochopiteľné, prečo žalobca nepricestoval na Slovensko za C.. D. za účelom posúdenia možnosti včasnej operácie čo najskôr po prepustení z nemocnice E. X. S. D.. Poukázal na výpoveď D. I. I. T., ktorej mala lekárka v rakúskej nemocnici o. i. povedať, že žalobcu operovať nebudú, lebo nejde o prípad ohrozenia života, čo však nasvedčuje tomu, že bez ohľadu na opuch by neboli žalobcu v O. operovali zrejme z iného dôvodu než z dôvodu opuchu, pričom sa ponúka jediné vysvetlenie, a to, že bol samoplatca, t. j. že nemal uzavreté poistenie liečebných nákladov. Uviedol, že svedkyňa poukázala na to, že jej manžel kontaktoval C.. D., ktorý mu potvrdil, že nohu nie je možné ihneď operovať, keď je tam opuch, z čoho vyplýva, že ani svedkyňa neuviedla, že C.. D. tvrdil, že operácia je možná až o niekoľko dní. K znaleckému posudku č. 53/2013 uviedol, že tento nesprávny postup žalovaného vyvodzuje z toho dôvodu, že operácia vykonaná dňa 16. 04. 2007 u žalobcu v II. ortopedicko-traumatologickej klinike, S. XX, J. nebola vykonaná technicky správne, že na tento druh operácie nebol použitý adekvátny osteosyntetický materiál a ani spôsob osteosyntézy; bolo potrebné použiť uhlovostabilné dlahy, a to aplikované obojstranne teda z vonkajšej strany i vnútornej zlomenej časti predkolenia, pričom podľa názoru žalobcu bolo teda povinnosťou žalovaného ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti objednať správny fixačný materiál, ak na G. na S., kde bola prevedená prvá operácia správny nemali alebo s ním nemali skúsenosti, keďže od prijatia do nemocnice bol operovaný až po šiestich dňoch alebo ho mali preniesť do inej nemocnice uviedol, že to bol sám žalobca, ktorý si ako operátora vybral zamestnanca žalovaného (C.. R. D.) a tým aj zdravotnícke zariadenie, v ktorom ako lekár pôsobí, z dôvodu ktorého je jeho argumentácia v rozpore so zásadami formálnej logiky, nakoľko lekár, ktorého si žalobca ako pacient sám zvolil vo svojej výpovedi na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 06. 12. 2010 jednoznačne uviedol, že v čase operácie uhlovostabilné dlahy neboli k dispozícii, resp. tam, kde boli k dispozícii, ešte neboli zaužívané a neboli s nimi praktické skúsenosti, a preto ich dovedy ani nikdy nepoužil, ale aj v prípade, ak by ich mal, asi by ich nevyužil, nakoľko všeobecne s nimi nebol ešte dostatok skúseností, na ich použitie nebol zaškolený, z dôvodu ktorého zvolil štandardný a vzhľadom na ostatné okolnosti bezpečný spôsob, v rámci toho, čo dostupné bolo, z čoho nesporne vyplýva logický záver, že pokiaľ samotný operátor s daným fixačným materiálom nemal žiadne praktické skúsenosti aj z dôvodu, že v čase operačného výkonu ani k dispozícii nebol (t. j. uhlovostabilné dlahy pri operácii nikdy nepoužil), nemal žalovaný ani dôvod uhlovostabilné dlahy objednávať, keďže v zdravotníckom zariadení, ktoré si sám žalobca na operáciu zvolil, by ich ani operátor, ktorého si vybral tiež, pri operácii nepoužil (bod 27. rozsudku odvolacieho súdu, ktorý bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2020, sp. zn. 2 Cdo 57/2019 zrušený, pozn. odvolacieho súdu). K príčinnej súvislosti medzi

postupom žalovaného a vznikom škody na zdraví u žalobcu súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že na základe záverov znaleckého posudku č. 53/2013 nie je možné uzavrieť, že žalovaný porušil právnu povinnosť - konal non lege artis v tom smere, že nepoužil na operáciu žalovaného uhlovostabilné dlahy, nakoľko nebolo preukázané, že žalovaný ich aj použiť reálne mohol, t. j. mal ich k dispozícii, ale svojím zavinením ich nepoužil, a preto nie je naplnený ani len predpoklad porušenia právnej povinnosti žalovaného a nemôže tak byť daná ani príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného (ktoré malo spočívať v použití nevhodnej a zastaralej konvenčnej dlahy) a ujmom na zdraví u žalobcu. Skúmaním príčinnej súvislosti medzi vznikom škody na zdraví u žalobcu a postupom žalovaného, ktorý spočíval v tom, že žalobcovi nebola bezprostredne po operácii predpísaná ortéza, hoci podľa záverov znaleckého posudku č. 12/2016 predpísaná byť mala, dospel súd prvej inštancie k záveru, že aj keby čiastkový úkon zdravotnej starostlivosti spočívajúci vo fixácii končatiny ortézou alebo sadrou, sledujúci predídanie druhotnej straty repozície operovanej končatiny žalobcu, či zastavenie jej progresu, bol ošetrujúcim lekárom C.. D. vyslovene opomenutý, nejde o jednoznačne preukázanú rozhodujúcu príčinu škodlivých následkov na zdraví žalobcu vyplývajúcich z lekárskeho posudku hodnotiacich bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko druhotná strata repozície (vyosenie) mohla byť zjavne vyvolaná aj inými príčinami, napríklad predčasným zaťažovaním končatiny žalobcom z neznámeho dôvodu a v rozpore so zdokumentovaným odporúčaním operátora C.. D., čomu nasvedčuje lekárske záznamy z rehabilitačnej ambulancie zo dňa 25. 05. 2008, pričom mohla byť vyvolaná samotnou komplikovanosťou úrazu žalobcu, čo potvrdzuje odborná literatúra citovaná žalovaným vo vyjadrení zo dňa 28. 12. 2016 (č. I. 427 súdneho spisu), pričom riziko komplikácií je vysoké aj pri dostatočne včas vykonaných operáciách, avšak nevykonaním operácie včas (prípadne aj z objektívnych dôvodov), riziko komplikácií ďalej rastie. Uviedol, že druhotná strata repozície (vyosenie) mohla byť vyvolaná aj použitím jednoduchšej, konvenčnej a nie modernejšej uhlovostabilnej dlahy, čomu nasvedčuje aj konštatácia kontrolného znaleckého posudku č. 12/2016, podľa ktorého „druhotná strata repozície (dosiahnutého postavenia) je komplikáciou použitej dlahovej osteosyntézy (konvenčnej dlahy)“, pričom „v prípade použitia uhlovostabilnej dlahy mohlo teoreticky dôjsť k stavu, že by sa zlomenina zahojila aj jednou operáciou“, keď dokonca aj v znaleckom posudku č. 53/2013 sa uvádza, že pri správnom použití osteosyntetického materiálu, správne prevedenej operácii a správne vedenej pooperačnej liečbe, by k zhojeniu zlomeniny mohlo dôjsť bez ďalšej korekčnej operácie a dĺžka liečenia by trvala do 1 roka, t. j. aj by nemusela. Poukázal na výpoveď svedka navrhnutého žalobcom, C.. E., ktorý uviedol, že „príčin, pre ktoré došlo k vyoseniu končatiny môže byť viacero. Jednak to mohla byť fixačná dlaha, ktorá je jednoduchšia a vlastné skrutky, ktoré sa zavádzajú cez dlahu do kosti nemajú uhlovú stabilitu. Druhou príčinou mohlo byť aj nesprávne doliečovanie tohto zranenia po operácii, ale konkrétnu príčinu uviesť nevie.“, z čoho jednoznačne vyplýva, že zodpovednosť za stav, pre ktorý bolo nutné vykonať u žalobcu druhú korekčnú operáciu - osteotómiu píšťaľy, nie je možné bez rozumných pochybností v podstatnej (rozhodujúcej) miere pripísať zavinenému konaniu (opomenutiu) žalovaného. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 2 C. s. p. a vecne úspechom žalovaného v konaní, ktorému priznal náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Výrok, ktorým priznal štátu proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 259 C. s. p. a vecne neúspechom žalobcu, ktorého zaviazal na náhradu trov, ktoré štátu vznikli úhradou znaleckého zo štátnych finančných prostriedkov v súvislosti s podaním znaleckého posudku č. 53/2013.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako i z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a zaviazat žalovaného k náhrade trov konania voči štátu v rozsahu 100 % alebo zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a dokazovanie. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkým svojich písomných aj ústnych tvrdení z pojednávaní. Namietol, že z vykonaného dokazovania a predovšetkým z jeho výpovede, výpovede jeho manželky, D. G., C.. E., C.. N. (D. N., pozn. odvolacieho súdu), ako aj zo znaleckých posudkov bolo jednoznačne preukázané, že odporca (od 01. 07. 2016 žalovaný podľa § 60 C. s. p., pozn. odvolacieho súdu) svoju prvú operáciu na pracovisku S. nevykonal technicky správne, a že mu bola poskytnutá zlá pooperačná liečba, následkom čoho musel absolvovať ďalších 8 operácií s tým, že v konaní boli vypracované dva znalecké posudky uznávanými znaleckými organizáciami, pričom v

súvislosti s posudkom č. 53/2013 vypracovaného znaleckou organizáciou forensic (správne forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o., pozn. odvolacieho súdu) bol vypočítaný aj C.. N., ktorý bol absolútne nezaujatý, jeho vyjadrenia boli jednoznačné, konkrétne, odpovede boli vecné a týkali sa priamo otázky, keď znalec je dlhoročným odborníkom v oblasti traumatológie a ortopédie, čo je odbor, ktorý sa týka presne sporu. Uviedol, že nakoľko bola ustanovená vypracovať znalecký posudok znalecká organizácia a nie sám znalec, tak sa na tomto posudku podieľali aj iní znalci (správne iní znalci, pozn. odvolacieho súdu), a to z odboru chirurgia, znalec súdneho lekárstva, psychiater, keďže jeho návrh sa týkal aj zhoršeného psychického stavu s tým, že ide o veľmi uznávanú a serióznou znaleckú organizáciu, ktorá robí vynikajúce znalecké posudky, súdom akceptované. Poukázal na výpoveď znalca C.. N., ktorý bol hlavným konzultantom, a ktorý jednoznačne vo svojej výpovedi povedal, že urobil cez tisíc takýchto operácií a tá jeho bola technicky urobená zle, bol použitý zlý materiál, zlá dlahá, ktorá bola prispôsobená zlomenine a nie naopak, čo spôsobilo vyosenie končatiny s tým, že na pojednávaní dňa 08. 11. 2013 odpovedal úplne jednoznačne a konkrétne na všetky položené otázky a niekoľkokrát potvrdil jednak v znaleckom posudku, ako aj vo výpovedi, že operácia bola zle urobená a taktiež bola zlá pooperačná liečba, keď na otázku právneho zástupcu odporcu (od 01. 07. 2016, žalovaného, pozn. odvolacieho súdu), odkedy sa na Slovensku aplikujú uhlovostabilné dlahy uviedol, že presne nevie, ale určite sa v roku 2007 na jeho pracovisku používali bežne a boli bežne dostupné a žalobca podčiarkol, že tento problém nie je problémom použitia uhlovostavbilných dláh alebo ostatných dláh, nakoľko ide o technický problém prevedenej operácie, pričom pri správnom použití osteosyntetického materiálu, správne vedenej pooperačnej liečbe, by k zhojeniu zlomeniny mohlo dôjsť bez ďalšej operácie a liečba by trvala 6 mesiacov. Uviedol, že v čase jeho operácie sa už používali iné tzv. uhlovo stabilné dlahy a takáto dlahá mala byť pri jeho operácii použitá s tým, že pokiaľ by aj bola použitá dlahá, ktorú mu dali, tak ako operácia bola zle urobená. Poukázal na skutočnosť, že znalec si v ničom neprotirečil, akurát uviedol niektoré odpovede teoreticky, nakoľko tak ako boli položené otázky, nebolo možné na ne inak odpovedať, pričom sa vo svojej výpovedi taktiež vyjadril, že infekcia sa môže znovu opakovať a túto skutočnosť potvrdil aj napriek tomu, že v znaleckom posudku tvrdil, že infekcia sa opakovať nemôže, pričom jeho stanovisko potvrdil aj C.. E., jeho ošetrojúci lekár a vypracoval odborný posudok, ktorý bol doručený súdu ako dôkaz. Uviedol, že tieto skutočnosti boli potvrdené aj kontrolným znaleckým posudkom spoločnosti LEGE ARTIS č. 12/2016, v ktorom sa uvádza, že alternatívou bolo použitie uhlovostabilného implantátu - uzamykateľnej dlahy, pričom sa konštatuje, že sa tieto dlahy ešte v tom čase nepoužívali, avšak v konaní bolo preukázané vyjadrením C.. N., že tieto dlahy sa používali od roku 2003, pričom len on vykonal približne 300 operácií s týmito dlahami s tým, že v posudku sa zároveň konštatuje, že ortéza, prípadne sadrová dlahá, bola jednoznačne žiaduca vzhľadom na fixáciu zlomeniny len jednou dlahou, keď znalcom sa zdalo vysoko neštandardné nepridanie ďalšej fixácie - ortézy a toto považovali za nesprávne. Poukázal na to, že v posudku sa ďalej uvádza, že bola chybná ambulantná liečba, keď už pri prvej operácii nebola dosiahnutá adekvátna osa končatiny, čo možno považovať za technickú chybu a chybou bolo aj nepridanie fixácie druhou dlahou z vnútornej strany a napokon je v posudku uvedené, že mala byť vykonaná okamžitá nová operácia s tým, že v prípade voľby fixácie dlahou, ktorá bola použitá, je žiaduca fixácia dvoma dlahami a podľa posudku príčinou komplikácie je samotná zlomenina, zlá operačná liečba a neadekvátna ambulantná liečba. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že z posudku je taktiež zrejme a je vyvrátené a odôvodnené tvrdenie žalovaného, prečo nebola operácia vykonaná ihneď po úraze v Rakúsku a to tak, že v čase príchodu do nemocnice bol vytvorený opuch a v dokazovaní bolo jednoznačne preukázané, že v prípade opuchu nemožno operáciu vykonať, nakoľko je zvýšené riziko infekčných komplikácií s tým, že boli vykonané úkony na zmiernenie opuchu a toto vyplýva aj z preloženej lekárskej správy z Rakúska, ktorá bola doložená do súdneho spisu s tým, že znalci konštatujú, že končatina mala byť jednoznačne fixovaná ortézou, prípadne sadrovou dlahou, pri začatí vyosenia končatiny malo byť pozastavené zaťažovanie končatiny a pri vzniku vyosenia končatiny mala byť pacientovi navrhnutá okamžitá reoperácia - korekcia osového postavenia končatiny a všetky tieto okolnosti mali byť jasne zaznamenané v lekárskej dokumentácii. Uviedol, že k príčinám vzniku komplikácií sa znalci jednoznačne vyjadrili, že bola neadekvátna ambulantná liečba po zvolenom operačnom postupe a malo byť odložené zaťažovanie končatiny s tým, že v posudku je zároveň uvedené, že v zdravotnej dokumentácii je popis búl na predkolení, ale nikde nie je zmienka o poškodení mäkkých častí v mieste možnej infekcie z vnútornej strany kolena, t. j. mohla byť prevedená fixácia aj z vnútornej strany. Uviedol, že je toho názoru, že príčinná súvislosť je daná tým, že pokiaľ by prvá operácia bola vykonaná technicky správne a bola by zvolená správna pooperačná liečba, tak by nedošlo k ďalším 8 operáciám s tým, že si bolestné ani sťaženie spoločenského uplatnenia za prvú operáciu vykonanú po úraze nežiada, keď tento druh zlomeniny sa nelieči po dobu 2 rokov a takým množstvom operácií, pričom si infekciu, ktorá jednoznačne nastala nespôsobil sám, keď jej následkom podstúpil niekoľko

operácií. Namietol, že ako dôkaz nemožno hodnotiť len posledný znalecký posudok, ale treba brať do úvahy aj predchádzajúce posudky (č. 53/2013, ako aj vyjadrenia C.. E., ktoré sa síce nenazývajú znalecký posudok, ale podrobne sa v ňom vyjadruje k nesprávnej liečbe a vykonanej operácii a taktiež bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia bolo ním bodovo ohodnotené). Poukázal na skutočnosť, že zo znaleckého posudku ďalej vyplýva, že Sudcov syndróm, na ktorý sa odporca (žalovaný) odvoláva, nie je vôbec zdokumentovaný a vápnikové preparáty sa bežne dávajú pacientom po zlomeninách s tým, že by ho bolo možné vidieť na röntgenových snímkach, avšak v jeho prípade ho na RTG snímkach vôbec nebolo vidieť. Namietol, že z týchto znaleckých posudkov si odporca vyberá vety, prípadne časti viet, ktoré mu vyhovujú a nezmyselne ich spája do svojich formulácií s chybnými závermi, pričom oba posudky uvádzajú, že operácia nebola vykonaná technicky správne, čo má za následok neuspokojivé výsledky a taktiež tvrdia, že ide o prípad, kedy liečba nebola vykonaná správne, keď uvádzajú, že vylučujú správnosť poskytnutej operačnej a pooperačnej liečby, pričom repozícia fragmentov, ich fixácia v správnom postavení až do správneho zhojenia sú základné atribúty správnej liečby zlomenín, avšak ani jeden z týchto bodov nebol splnený a je to zrejme aj z laického pohľadu a práve tento fakt túto liečbu stavia do roviny neakceptovateľnej liečby. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že odporca vo svojom vyjadrení taktiež tvrdí (nie je zrejme, v akom vyjadrení, nakoľko žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu), že odmietol operáciu E. O., čo nie je pravdou, nakoľko ihneď po zranení mal silný opuch končatiny a nebolo možné ho operovať skôr ako za 10 dní, čo vyplýva aj z lekárskej správy X. O., ako aj z výpovede svedka W.. G. a jeho manželky. Uviedol, že prvostupňový súd (súd prvej inštancie od 01. 07. 2016, pozn. odvolacieho súdu) vo svojom rozhodnutí uviedol, že skúmal príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a zavineným protiprávnym konaním žalovaného, ktorú on odôvodňoval tým, že pokiaľ by bola prvá operácia vykonaná technicky správne a bola by zvolená správna pooperačná liečba, tak by nedošlo k ďalším 8 operáciám s tým, že či príčinná súvislosť je alebo nie je, je vecou odbornou a nie právnou, nakoľko sudca, ktorý je právnik predsa nevie posúdiť, či bolo nutné zlomeninu operovať 9 x s tým, že práve odborníci, lekári a znalci z odboru zdravotníctvo tvrdili vo svojich výpovediach a znaleckých posudkoch, že pri správnom použití osteosyntetického materiálu, správne prevedenej operácie a správne vedenej pooperačnej liečbe by k zhojeniu zlomeniny došlo bez ďalšej operácie a dĺžka liečenia by trvala 4 - 6 mesiacov. Uviedol, že je presvedčený, že príčinná súvislosť je jednoznačne posúdená odborníkmi, lekármi a je v kompetencii znalca, aby sa vyjadril k tomu, či mohla byť zlomenina zahojená jednou operáciou a následnou správnu pooperačnou liečbou, čo v konaní preukázané bolo. Uviedol, že sudca, ktorý nie je odborníkom vo všetkých oblastiach si právne (zrejme práve, pozn. odvolacieho súdu) za týmto účelom dáva vypracovávať znalecké posudky a z týchto posudkov je zrejme, že príčinná súvislosť je preukázaná tým, že sa daná zlomenina mohla zahojiť jednou operáciou a nemusel podstúpiť ďalších 8 operácií s tým, že škoda, ktorá mu vznikla je v príčinnej súvislosti s nesprávne vykonanou prvou operáciou a nesprávnu pooperačnou liečbou, v dôsledku čoho mu takýmto konaním škodcu - žalovaného, bola spôsobená ujma na zdraví, ktorá je premietnutá do bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia ako aj do ušlého zisku a priamych nákladov, ktoré s liečbou súviseli. Poukázal na skutočnosť, že prvostupňový súd (od 01. 07. 2016 súd prvej inštancie) pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záverov znaleckého posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS č. 12/2016 a nijako nevysvetlil, prečo nehodnotil aj dôkaz, a to znalecký posudok znaleckej organizácie forensic č. 53/2013, ktorý úplne jednoznačne hovorí o zavinení žalovaného s tým, že súd musí pri hodnotení dôkazov vychádzať zo všetkých vykonaných dôkazov, ktoré boli v konaní predložené a ZP č. 53/2013 bol nesporne kvalifikovaný dôkaz a jeho závery sú rovnako závažné a závažné ako tie, ktoré vyplývajú zo ZP č. 12/2016, keď samotný súd v rozsudku uvádza, že posudky sú protirečivé, a preto mal zobrať do úvahy ako dôkaz aj znalecký posudok č. 53/2013, nielen ZP č. 12/2016. Uviedol, že pokiaľ na pracovisku na S., kde bola prevedená prvá operácia, nemali správny fixačný materiál, alebo s ním nemali skúsenosti, bolo povinnosťou žalovaného ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti tento fixačný materiál objednať, keďže od prijatia do nemocnice bol operovaný až po šiestich dňoch alebo ho mali preniesť do inej nemocnice, nakoľko sám C.. N. uviedol, že v tom čase už vykonal 300 operácií s uhlovostabilnými dlahami, keď je bežné, že materiál sa objednáva a pri dnešných kuriérskych službách je to otázka niekoľkých hodín, že ho privezú a zároveň je bežné, že keď vás v nejakej nemocnici nedokážu ošetriť, tak vás prevezú do inej, v čom žalovaný pochybil tiež. K tvrdeniu žalovaného, že odmietol ortézu uviedol, že ide iba o jeho tvrdenie, ktoré preukázané nebolo, keď naopak žalovaný nepredložil Lekársky poukaz na predpísanie ortézy v čase po prvej operácii, keď ju bolo potrebné podľa znalcov nosiť, čo mu vytkli znalci v oboch posudkoch, že ak nohu nefixoval z oboch strán, mala byť založená sadra alebo ortéza. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že to považuje za klamstvo, nakoľko vždy na slovo počúval C.. D., o čom svedčí aj takt, že mu slepo veril skoro rok napriek skutočnosti, že mu viacerí odborníci hovorili, že je to zle zoperované a má ísť k inému lekárovi na reoperáciu s tým,

že uvedené sa týka taktiež aj zaťažovania končatiny, keď záznamy o tom neexistujú preto, lebo bol vždy vyšetrený len niekde na chodbe pri výťahoch a to tak, že bol poslaný na röntgen, a potom si pri výťahoch C.. D. tento röntgen pozrel a povedal, že všetko je v poriadku, dal mu inštrukcie, čo má ďalej robiť a povedal, že má prísť o 2 týždne na kontrolu, pričom takto to trvalo necelý rok až pochopil, že musí ísť inde. Uviedol, že aj z ďalších častí odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd vychádzal len z jedného posudku a nehodnotil druhý, ale aj z posudku č. 12/2016 jednoznačne vyplýva, že mu bola poskytnutá zlá pooperačná liečba. K tvrdeniu súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, že v priebehu konania nebolo bez rozumných pochybností objasnené, z akého dôvodu nebol operovaný E. O. uviedol, že viackrát vo svojich výpovediach a písomných podaniach uvádzal, že po príchode do nemocnice v Rakúsku bola noha opuchnutá, z lekárskej správy z nemocnice v Rakúsku jednoznačne vyplýva, že boli robené opatrenia na zmiernenie opuchu, čo bolo preukázané aj výpoveďami prítomných svedkov (I. C. S. D. G.) s tým, že všetci lekári a znalci vo svojich výpovediach a znaleckých posudkoch uviedli, že nie je možné pri opuchu nohu operovať pre riziko zanesenia infekcie a je nutné počkať asi 10 dní kým opuch ustúpi, a preto nechápe, ako môže súd konštatovať, že to nebolo objasnené, keďže už viac sa to objasniť nedá, keď z vykonaných dôkazov, z lekárskej správy z O. a výpovedí svedkov je preukázané, že operácia nemohla byť vykonaná ihneď po úraze. Uviedol, že nie je pravdou ani tvrdenie súdu, že z nejasných dôvodov pricestoval na Slovensko až 09. 04. 2007, nakoľko tieto dôvody taktiež vysvetlil tým, že ošetrujúca lekárka E. O. mu dala nohu do dlahy, čo bolo preukázané a povedala operácia o 10 dní, keďže nič viac sa robiť nedalo, pričom na to zavolať C.. D., ktorý s ňou dokonca hovoril a výsledkom toho bolo, že z nemocnice odišiel, keďže by tam s ním nič nerobili, lebo nebolo čo, nehovorí nemecky, nedokázal by sa tam s nikým dohovoriť, nerozumel by ošetrujúcemu personálu a len by čakal 10 dní na operáciu. Uviedol, že aj na Slovensku bol operovaný až 16. 04. 2007, nakoľko sa čakalo na odpuchnutie končatiny s tým, že nemusel byť pod lekárske dohľadom, keďže mu bolo povedané, že si má končatinu chladiť, čo aj robil s tým, že nemusí asi vysvetľovať, že takáto vážna zlomenina aj bolí a absolvovať cestu 482, 80 km je veľmi náročné so zlomenou nohou, keď cítite každý otras a z tohto dôvodu deň čakal, aby sa zmiernil opuch a bolesti, keďže na Slovensku by s ním aj tak nič nerobili a operovali ho až 16. 04. 2007, t. j. 6 dní po príchode do nemocnice. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že posúdenie stavu veci nie je možné urobiť cez telefón uviedol, že tento názor považuje za nesprávny, nakoľko C.. D. vec konzultoval s ošetrujúcou lekárkou a hlavne preto, že nie C.. D. rozhodol, že operáciu nie je možné vykonať, ale ošetrujúca lekárka v O., nakoľko on nemal čo posudzovať, on o tom nerozhodol a cez telefón sa dá povedať, že keď je končatina opuchnutá, nemožno ju operovať. K tvrdeniu svedka G., ktorý sa vyjadril, že obe rodiny odcestovali spolu pre nepriaznivé počasie uviedol, že je pochopené zle, nakoľko oni sa rozhodli ísť s nimi, keď už idú, veď aj tak je zlé počasie s tým, že počasie so zavinením žalovaného a jeho ujmu nesúvisí. K ďalšiemu tvrdeniu súdu, že aj keby bola fixácia ortézou C.. D. výslovne opomenutá, tak nejde o rozhodujúcu príčinu škodlivých následkov na jeho zdraví, keď opak tohto tvrdenia vyplýva z oboch znaleckých posudkov s tým, že v rozsudku je uvedené, že to mohlo byť vyvolané samotnou komplikovanosťou úrazu, čiže na zahojenie takejto zlomeniny je podľa názoru súdu potrebných 9 správne vykonaných operácií a dvojročná rehabilitácia, pričom nechápe ako sudca ako laik v oblasti zdravotníctva môže toto konštatovať a ešte napriek tomu, že obidva posudky hovoria opak. K záveru súdu, že dokonca aj za infekciu, ktorá nastala po operácii dňa 15. 04. 2008 si môže sám a nie je to zavinenie žalovaného žalobca uviedol, že súd si asi neuvedomil, že aj pracovisko T. spadá pod Univerzitnú nemocnicu a teda žalovaného, nakoľko jednotlivé pracoviská nemajú právnu subjektivitu a všetky spadajú pod Univerzitnú nemocnicu s tým, že následkom tejto infekcie absolvoval ďalšie operácie na jej potlačenie, keď dokonca súd sám uviedol, že tamojší zdravotný personál nepostupoval správne, nakoľko čakal na návrat C.. E. z 10 dňovej dovolenky, hoci situácia si vyžadovala okamžité riešenie, keďže sa infekcia rozširovala a hrozila amputácia končatiny. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej formou otázky uviedol, či aj následné operácie súvisiace s riešením tejto infekcie nemožno dať do priamej príčinnej súvislosti s postupom žalovaného, s čím nesúhlasil, keď tento názor považoval preňho za nevysvetliteľný, nakoľko takéto hodnotenie dôkazov je jednoznačne v jeho neprospech a súd nesprávne vyhodnotil dôkazy napriek odborným záverom znaleckých posudkov. Poukázal na skutočnosť, že zo všetkých vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že škoda na jeho zdraví vznikla v príčinnej súvislosti s non lege artis postupom zo strany žalovaného s tým, že príčinný vzťah medzi konaním škodcu a následkom je zachovaný aj v prípade, ak dôjde pri liečení poškodeného ku komplikáciám a tým k predĺženiu doby liečenia, výsledku liečenia alebo smrti s tým, že žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že jeho nárok posúdila odborná komisia FNsP Bratislava a dospela k záveru, že z istej miery nemožno vyvrátiť jeho konštatovanie o dôvodoch uplatneného nároku z čoho vyplýva, že nárok uznali, neuznali len jeho výšku, o čom svedčí aj fakt, že požiadali poisťovňu Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. o úhradu nákladov o náhradu škody z titulu právnej zodpovednosti,

ktorá ich požiadavku zamietla z dôvodu, že ku vzniku škodovej udalosti prišlo v dobe pred zmluvne uzatvoreným poistným obdobím. K nárokom ohľadom nákladov spojených s liečbou, ako aj ušlým ziskom uviedol, že tieto zatiaľ neboli prvostupňovým súdom riešené, nakoľko bolo dňa 31. 03. 2014 Okresným súdom Bratislava II rozhodnuté čiastočným rozsudkom o jeho nároku ohľadom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a o ďalších nárokoch malo byť rozhodnuté v konečnom rozsudku v súdnom konaní s tým, že súd tieto ďalšie nároky neskúmal a bol v tom, že opätovne sa rieši len čiastočný rozsudok a takýmto spôsobom súd viedol aj konanie a vytkol súdu prvej inštancie, že nevykonal žiadne dokazovanie ohľadom uplatneného ušlého zisku a priamych nákladov spojených s liečbou. Uviedol, že je toho názoru, že jeho prípad je hodný osobitného zreteľa, kedy je možné zvýšiť podľa § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 v znení neskorších predpisov bodové ohodnotenie o 50 %, čo bolo potvrdené aj znaleckým posudkom spoločnosti Forensic, v ktorom sa na strane 53 uvádza, že v budúcnosti bude nutné implantovať totálnu protézu kolena a z medicínskeho hľadiska ide o stav osobitného zreteľa, nakoľko trvalé následky zasahujú do jeho rodinného života, spoločenského života, mimopracovnej činnosti, pracovnej, športovej oblasti jeho života, keďže v mnohých prípadoch je odkázaný na pomocnú palicu, nemôže tancovať, športovať, chodiť po schodoch atď. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že aj laikovi sa musí zdať nepravdepodobné a dokonca vylúčené, aby opuch, ktorý mal nastať hodinu po úraze bránil okamžitému vykonaniu operačného zákroku uviedol, že v konaní bolo preukázané, že opuch po privezení do nemocnice bol (lekárska správa X. O., výpoveď žalobcu, výpoveď W. D.Í. G., E. C.) a bolo preukázané, že operovať sa nemôže, keď je opuch (znalecké posudky, výpoveď C.. E., C.. N., skutočnosť, že ho operovali až 10 dní po úraze a 6 dní po hospitalizácii na Slovensku, lebo sa čakalo na ustúpenie opuchu, čo potvrdil aj C.. D.) a aj keď sa v posudkoch uvádza, že ideálne je operácia 6-12 hodín po úraze, avšak iba vtedy keď nie je opuch, pričom táto len teoretická odpoveď, sa jeho netýkala, lebo opuch mal. Uviedol, že to, že je samoplatca v správe z nemocnice X. S. D. O. bolo uvedené z dôvodu, že po prevezení do nemocnice nemal u seba žiadne doklady a ani doklad o poistení a až manželka priniesla do nemocnice Európsky preukaz zdravotného poistenia vydaný Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, ktorý ošetrojúcej lekárke následne predložil a nemocnica v Rakúsku preto nežiadala uhradiť vykonané ošetrovanie ani röntgen ani naloženie sadry a podanie liekov, pričom VZP lieky predpísané v O., ktoré hradil v lekárni v O. na základe európskeho zdravotného poistenia všetky preplatila, a preto neobstojí tvrdenie súdu, že odišiel z nemocnice z dôvodu, že nemal poistnú zmluvu na krytie liečebných nákladov. Poukázal na skutočnosť, že ak by bolo jeho rozhodnutie nedať sa operovať v O. ovplyvnené absenciou zdravotného poistenia, tak by logicky v záujme zdravia a navyše po telefonickú konzultáciu so slovenským lekárom v čo najkratšom čase odišiel na operáciu na Slovensko. Uviedol, že z vykonaného dokazovania a predovšetkým zo znaleckého posudku č. 53/2013 konkrétne z posúdenia a odpovedí znalcov na otázky súdu číslo 4,5,9 a číslo 10 bolo jednoznačne preukázané, že odporca svoju prvú operáciu vykonanú dňa 16. 04. 2007 na G. S. nevykonal technicky správne a z odpovede na otázku číslo 6 jasne vyplýva, že následná pooperačná starostlivosť na II. ortopedicko-traumatologickej klinike L. D.. Q. S. C. nebola lege artis a zároveň bolo jednoznačne preukázané znaleckým posudkom č. 12/2016, že mu bola poskytnutá zlá pooperačná liečba, konkrétne to vyplýva z odpovedí znalcov na otázky súdu číslo 2, 3, 13 a číslo 16, keďže po operácii mu nebola predpísaná ortéza a noha nebola ihneď fixovaná. Namietol, že prvostupňový súd viazaný názorom dovolacieho súdu nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie, keď nevykonal ani ním navrhovaný dôkaz a to výsluch C.. N. - znalca z odboru traumatológie za účelom vysvetlenia príčinnej súvislosti medzi ujmom na zdraví a konaním žalovaného, ako aj z dôvodu vysvetlenia protirečivosti znaleckých posudkov.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť, nakoľko je dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený a s jeho znením v celom rozsahu súhlasí. Uviedol, že súd prvej inštancie v rozsudku dospel k správnym skutkovým zisteniam, tie správne právne posúdil a rozhodol tak, ako mu ukladajú právne predpisy a ustálená judikatúra. Poukázal na bod 73. a 77. napadnutého rozsudku, z ktorých vyplýva, že žalobca v konaní dôkazné bremeno neunesol a nepreukázal, že škoda na jeho zdraví vznikla v príčinnej súvislosti s non lege artis postupom z jeho strany pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobcovi po úraze utrpenom dňa 07. 04. 2007 v Rakúsku, a zároveň správne zdôvodnil, že opakovaný výsluch C.. N. by bol nadbytočný a nevhodný, nakoľko mal za to, že z hľadiska unesenia dôkazného bremena žalobcom je rozhodujúci rozpor medzi znaleckými posudkami č. 53/2013 a č. 12/2016 ohľadom technickej správnosti prvej operácie žalobcu po úraze, ktorý by bolo možné odstrániť iba ďalším, v poradí tretím, kontrolným znaleckým posudkom, čo však žalobca ako dôkaz výslovne nenavrhol.

4.

Žalobca, ktorému bolo vyjadrenie žalovaného k jeho odvolaniu doručené dňa 12. 02. 2021, sa k nemu nevyjadril.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. apríla 2021 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

6.

Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

7.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé a zrozumiteľné, pričom je nutné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalobcu), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 Dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994). Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a najmä presvedčivo odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, resp. so všetkými námietkami žalobcu, ktoré v konaní prezentoval, keď z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa tieto zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a

ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku.

9.

K tvrdeniu žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

10.

V posudzovanej veci ide o v poradí tretí rozsudok súdu prvej inštancie, keď prvý čiastočný rozsudok zo dňa 31. marca 2014, č. k. 11C/160/2009 - 273, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 33. 268, 20 eur so 7, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 22. 178, 80 eur od 11. 06. 2009 do zaplataenia, náhradu za bolestné vo výške 13. 877, 32 eur so 7, 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 9. 251, 55 eur od 11. 06. 2009 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu na náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia s úrokom z omeškania zamietol, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. júna 2015, č. k. 2Co/552/2014 - 301, v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 11. mája 2017, č. k. 11C/160/2009 - 459, ktorým žalobu žalobcu zamietol, potvrdil v zamietajúcom výroku Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 28. septembra 2017, č. k. 10Co/188/2017 - 519, pričom obidve tieto rozhodnutia zrušil Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30. januára 2020, sp. zn. 2 Cdo 57/2019 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11.

Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že dôvodom zrušenia obidvoch rozsudkov súdov nižšej inštancie bola ich zmätočnosť a teda nepreskúmateľnosť, keď vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie vytkol, že sa pri skúmaní príčinnej súvislosti pri posudzovaní vykonaných dôkazov pohyboval iba v rovine úvah, polemík a teoretizovania (bod 49. rozsudku), pričom síce sám v bode 48. rozporoval závery znaleckých posudkov, keď dokonca konštatoval protirečivosť čiastkových otázok v znaleckom posudku č. 12/2016, avšak následne už v bode 51. uviedol, že vychádzal iba z tohto posudku, z ktorého uzavrel nepreukázanie kauzálneho nexusu, t. j. síce vychádzal zo záverov znaleckého posudku LEGE ARTIS č. 12/2016, avšak nijako nevysvetlil, prečo nehodnotil aj dôkaz, a to znalecký posudok Forensic.sk č. 53/2013, ktorý hovorí o zavinení žalovaného. Rozsudku odvolacieho súdu vytkol jeho tvrdenie v bode 20. a 21., že súd prvej inštancie hodnotil oba posudky, čo je však v rozpore s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie, čím si odvolací súd vzájomne rozporuje, keď tvrdil (bod 25. rozsudku), že postup žalovaného, ktorý pri operačnom zákroku použil fixačný materiál, ktorý mal k dispozícii nie je možné hodnotiť ako postup non lege artis, na čo však už v bode 26. uviedol, že závery znaleckých posudkov sú protirečivé, keďže posudok č. 53/2013 konštatoval, že pri operácii žalobcu nebola použitá správna fixačná dlaha a v znaleckom posudku č. 12/2016 znalecká organizácia dospela k záveru, že operácia bola vykonaná technicky správne s použitím správneho a najmä v roku 2007 dostupného materiálu, teda konvenčná dlaha. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň uviedol, že je potrebné zväžiť vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania ústavom.

12.

Podľa § 206 C. s. p., ak je potrebné posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, súd na návrh vyžiada odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby.

13.

Podľa § 207 ods. 1 veta prvá C. s. p., ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca.

14.

Odvolačný súd považuje za potrebné uviesť, že celková zmena koncepcie civilného sporu sa odrazila najmä v úprave dokazovania, v rámci ktorej je dôkazná iniciatíva presunutá zo súdu na strany sporu s tým, že z dikcie citovaných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že znalecké dokazovanie nariadi súd, iba ak to navrhne strana sporu, a je teda zrejmé, že aj keby si súd nebol istý odbornou stránkou prejednávanej veci, nemôže ustanoviť znalca z vlastnej iniciatívy. Táto zmena je plne v súlade s koncepciou formálnej pravdy v civilnom procese - súd vníma skutkový stav tak, ako mu ho prednesú strany sporu.

15.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa s rozhodnutím dovolacieho súdu, ktorý dal na zváženie nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania ústavom, oboznámil dňa 14. 04. 2020, kedy mu bolo doručené, pričom súd prvej inštancie v súlade s ust. § 153 a § 154 C. s. p. výzvou, ktorá bola doručená stranám sporu dňa 26. 05. 2020, ich vyzval na prednesenie podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdení, označenie alebo predloženie dôkazov na ich preukázanie, ak to považujú za potrebné s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy už nemusi prihliadať.

16.

Žalobca vo svojom podaní zo dňa 11. 06. 2020 uviedol, že sa s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2020, sp. zn. 2 Cdo 57/2019 (najmä s bodom 33.) stotožňuje s tým, že ponecháva na úvahe súdu vypracovanie ďalšieho kontrolného znaleckého posudku ústavom, nakoľko to spôsobí ďalšie prieťahy v konaní a trovy, keďže všetky otázky už boli zodpovedané doterajším dokazovaním, predovšetkým znaleckým posudkom forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. č. 53/2013.

17.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania nenavrhol a keďže Civilný sporový poriadok ukladá stranám povinnosť predložiť včas všetky prostriedky procesného útoku (návrh na vykonanie dôkazov, t. j. návrh na nariadenie znaleckého dokazovania) včas v súlade s § 153 a § 154 (sudcovská a zákonná koncentrácia konania) a napriek tomu, že právny názor dovolacieho súdu mu známy bol, postupoval súd prvej inštancie procesne správne, keď spor rozhodol bez nariadenia ďalšieho znaleckého dokazovania, keďže strany sporu a najmä žalobca ho nenavrhol a súdu z vlastnej iniciatívy ho nariadiť Civilný sporový poriadok neumožňuje, pričom je zároveň vylúčené, aby súd nahrádzal absenciu procesnej aktivity strany v spore.

18.

V posudzovanej veci tak vo vzťahu k žalobnému nároku uplatneného žalobcom bolo naďalej potrebné posúdiť závery iba dvoch znaleckých posudkov, keďže dôkazná situácia aj po zrušení oboch rozsudkov dovolacím súdom ostala nezmenená, a súd prvej inštancie opätovným posúdením úplne protichodných záverov oboch posudkov, dospel k správne záveru, že žalobca v konaní dôkazné bremeno neunesol.

19.

Znalecký posudok č. 12/2006 vypracovaný LEGE ARTIS znaleckou organizáciou, s.r.o. skonštatoval lege artis postupu žalovaného pri operácii žalobcu, ako aj jej technickú správnosť (aj správnosť použitej dlahy), poukazujúc na jej extrémnu obtiažnosť s tým, že k vzniku pooperačnej komplikácie, ktorá u žalobcu nastala mohlo dôjsť, avšak o postup non lege artis nejde, keďže v klinickej praxi sa tieto komplikácie bežne vyskytujú a naopak znalecký posudok č. 53/2013 vypracovaný znaleckou organizáciou forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. konštatuje, že technika

operácie realizovanej žalovaným dňa 16. 04. 2007 bola vykonaná non lege artis, nakoľko nebola vykonaná technicky správne, keďže na tento druh operácie nebol použitý adekvátny osteosyntetický materiál a ani spôsob osteosyntézy (nevhodne zvolený fixačný materiál, nevhodne fixovaný rozsahom aj lokalizáciou), keď na správny spôsob fixácie bolo potrebné použiť uhlové stabilné dlahy obojstranne (z vonkajšej aj vnútornej strany zlomenej časti predkolenia), čím by k vyoseniu nedošlo.

20.

Súčasťou vykonávania znaleckého dokazovania je hodnotenie znaleckého posudku súdom, ktoré sa riadi úplne inými kritériami, ako je tomu pri hodnotení ostatných dôkazných prostriedkov, nakoľko súd nie je oprávnený hodnotiť odbornú stránku podaného znaleckého posudku, posudok môže hodnotiť iba z hľadiska jeho presvedčivosti a hodnovernosti, pričom sa musí sústrediť na to, či znalec pri podaní posudku vychádzal zo zodpovedajúceho skutkového stavu, prípadne z akého skutkového stavu pri vypracovaní posudku vychádzal, a až na základe týchto poznatkov môže dospieť k záveru o presvedčivosti (nepresvedčivosti) podaného znaleckého posudku a rozhodnúť o ďalšom procesnom postupe, keďže súd hodnotí znalecký posudok ako každý iný dôkazný prostriedok v zmysle ustanovenia § 191 C. s. p.

21.

Pri znaleckom dôkaze hodnotí súd vierohodnosť osoby znalca a logičnosť správ, ktoré súdu podáva. Pri iných dôkazných prostriedkoch hodnotí súd tieto priamo, bezprostredne, ale zo znaleckého posudku súd hodnotí dôkaz len napriamo tým, že skúma, či odôvodnenie posudku je v súlade so všeobecnými skúsenosťami a poznatkami a či jeho odôvodnenie je logické a či znalec prihliadol na všetko, čo mu bolo na posúdenie predstavené z čoho vyplýva, že súd nemôže hodnotiť obsah znaleckého posudku po stránke jeho správnosti z hľadiska oboru, pre ktorý bol znalec ustanovený, pretože pre takéto hodnotenie mu chýbajú potrebné a náležité preukázané odborné znalosti. Voľné hodnotenie znaleckého dôkazu súdom teda môže spočívať len v tom, či sa javí znalec v konkrétnom prípade ako vierohodný a či jeho odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám správneho myslenia, a či znalec vychádza zo zistených skutočností.

22.

Súd prvej inštancie dospel v napadnutom rozsudku k záveru, že vznik nemateriálnej ujmy - škody, spočívajúcej v utrpení bolesti a v sťaženi spoločenského uplatnenia žalobcu bola v konaní preukázaná, pričom pri špecifikácii vzniknutej škody vychádzal zo znaleckého posudku LEGE ARTIS znaleckej organizácie s.r.o. č. 12/2016 (strana 39 - 41) a skonštatoval, že v priebehu konania nebolo preukázané, že použitie konvenčnej dlhy na operáciu žalobcu u žalovaného bolo non lege artis postupom.

23.

Ako už odvolací súd uviedol vyššie, pri hodnotení znaleckých posudkov má súd právo posudzovať iba ich presvedčivosť a hodnovernosť, a nakoľko znalecký posudok č. 53/2013 skonštatoval nesprávne zvolený osteosyntetický materiál (dlahy) žalovaným a posudok č. 12/2006 naopak správny, bol súd prvej inštancie povinný posúdiť celkový skutkový stav, z ktorého ten - ktorý znalecký posudok vychádzal.

24.

Súd prvej inštancie viazaný (rovnako ako odvolací súd) právnym názorom dovolacieho súdu preto správne hodnotil oba znalecké posudky z uvedených hľadísk a dospel k správne záveru, že na základe záverov znaleckého posudku č. 53/2013 nie je možné konštatovať porušenie právnej povinnosti žalovaným, resp. postup non lege artis z dôvodu nepoužitia uhlovostabilných dláh práve preto, že žalovaný, ktorého si ako zdravotnícke zariadenie ako aj operatéra vybral sám žalobca, takýmto osteosyntetickým materiálom nielen vôbec nedisponoval, ale najmä v tomto zdravotníckom zariadení v čase operačného výkonu žalobcu, používaný ani nebol.

25.

Odvolačný súd na zdôraznenie správnosti tohto právneho záveru iba dopĺňa, že v tíme, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 53/2013 bol jediným chirurgom - P. C.. G. N., ktorý sa ako jediný mohol vyjadrovať k odbornosti vykonaného operačného úkonu a následnej pooperačnej liečbe žalovaným, nakoľko C.. D. T., C.. K. Q.-Š., C.. C. A. D. G. S. C.. L. C., G.. I. D. B., T. X. C.. G. N. vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie opakovane uviedol, že operácia bola vykonaná non lege artis, nakoľko nebola prevedená technicky správne z dôvodu použitia neadekvátneho osteosyntetického materiálu (nevhodne zvolený fixačný materiál, nevhodne fixovaný rozsahom aj lokalizáciou), keďže na správny spôsob fixácie bolo potrebné použiť uhlové stabilné dlahy obojstranne (z vonkajšej aj vnútornej strany zlomenej časti predkolenia), čím by k vyoseniu nedošlo s tým, že on sám s týmto materiálom vykonal od roku 2003 viac ako 300 operácií, avšak pokiaľ nemocnica, v ktorej sa rozhodol žalobca postúpiť tento operačný zákrok takýmto materiálom vôbec nedisponovala, bolo by v rozpore so zásadou formálnej logiky konštatovať protiprávne konanie žalovaného, keďže ako bolo v konaní pred prvoinštančným súdom preukázané, na Slovensku boli tieto dlahy ešte v roku 2008 novinkou a skutočnosť, že súdny znalec C.. G. N. ich bežne na svojom pracovisku v Univerzitnej nemocnici Martin používal neznamená, že sa žalovaný použitím overeného osteosyntetického materiálu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobcovi dopustil postupu non lege artis.

26.

Je nutné zdôrazniť, že postup non lege artis sa v medicínskej praxi používa v situácii, keď ide o neoverené postupy a za protiprávne konanie pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti sa považuje konanie, ktoré nie je v súlade so súčasnými požiadavkami lekárskej vedy, pričom pre požiadavku súčasnosti je samozrejme smerodajný čas uskutočnenia výkonu, a preto pokiaľ bol znaleckým posudkom č. 53/2013 konštatovaný non lege artis (postup nesúladiť so zákonom) postup žalovaného z dôvodu použitia nesprávneho fixačného materiálu pri operácii žalobcu, ktorý sa v jeho zdravotníckom zariadení vôbec nenachádzal a zvolil dostupný a praxou overený fixačný materiál (dlahu), nedopustil sa zásadnej odchýlky od všeobecne prijatých postupov, pričom odvolací súd poukazuje zároveň aj na odpoveď LEGE ARTIS znalecká organizácia, s.r.o. v znaleckom posudku č. 12/2016 na otázku, či bol pri danom druhu zlomeniny použitý správny fixačný materiál, z ktorej vyplýva, že v Slovenskej republike v úrazovej chirurgii, ani v ortopedii nie sú platné štandardné terapeutické algoritmy.

27.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že otázka príčinnej súvislosti je vecou odbornou a nie právnou, nakoľko iba lekári a znalci z odboru zdravotníctva vedia posúdiť, či bolo jeho zlomeninu nutné operovať 9 krát, odvolací súd uvádza, že postup lege artis môžu posudzovať iba znalci z odboru zdravotníctva, avšak zavinenie už posudzuje výlučne súd, a preto pokiaľ dospel súd prvej inštancie k záveru, že medzi postupom žalovaného pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalobcovi a vznikom škody na jeho zdraví neexistuje príčinná súvislosť, považuje odvolací súd tento záver za správny a plne súladný s ostatnými vykonanými dôkazmi.

28.

Žalobca vo svojom odvolaní namietal, že v čase jeho operácie sa už používali iné, tzv. uhlovo stabilné dlahy, ktoré mali byť pri jeho operácii použité, avšak ako už odvolací súd uviedol vyššie, skutočnosť, že uvedené dlahy používal od roku 2003 súdny znalec C.. G. N. na svojom pracovisku v C. v konaní spornou nebola, a ani skutočnosť, že tieto dlahy sa v J. v období úrazu žalobcu nepoužívali, z dôvodu ktorého aj argumentáciu žalobcu, že pokiaľ na S., kde bola prevedená prvá operácia správny fixačný materiál nemali alebo s ním nemali skúsenosti, bolo povinnosťou žalovaného tento fixačný materiál objednať, keďže od prijatia do nemocnice bol operovaný až po šiestich dňoch alebo ho mali preniesť do inej nemocnice, vyhodnotil odvolací súd ako bezpredmetnú, nakoľko výberom operátora (C.. R. D.), samotný žalobca určil zdravotnícke zariadenie, v ktorom sa operačnému zákroku podrobí s tým, že žalobca zrejme účelovo ignoruje argumentáciu nielen operátora (výpoveď pred súdom prvej inštancie dňa 06. 12. 2010), ale aj svedka vypočutého v konaní (C.. B. E.), že v čase operácie uhlovo stabilné dlahy neboli k dispozícii, resp. tam, kde boli k dispozícii, ešte neboli zaužívané a neboli s nimi praktické skúsenosti, a preto ich dovtedy ani nikdy nepoužil, ale aj v prípade, ak by ich mal, asi by ich nevyužil, nakoľko všeobecne s nimi nebol ešte dostatok skúseností, na ich použitie nebol zaškolený, z dôvodu ktorého zvolil štandardný a vzhľadom na ostatné okolnosti bezpečný spôsob v rámci toho, čo dostupné

bolo, z čoho nesporne vyplýva logický záver, že pokiaľ samotný operatér s daným fixačným materiálom nemal žiadne praktické skúsenosti aj z dôvodu, že v čase operačného výkonu ani k dispozícii nebol (t. j. uhlovostabilné dlahy pri operácii nikdy nepoužil), nemal žalovaný ani dôvod uhlovostabilné dlahy objednávať, keďže v zdravotníckom zariadení, ktoré si sám žalobca na operáciu zvolil, by ich ani operatér, ktorého si vybral tiež, pri operácii nepoužil.

29.

K tvrdeniu žalobcu, že oba posudky vylučujú správnosť poskytnutej operačnej a pooperačnej liečby, odvolací súd uvádza, že zo znaleckých posudkov, ktoré boli v konaní vypracované takýto záver vôbec nevyplýva, nakoľko naopak závery znaleckých posudkov (č. 53/2013 a č. 12/2016) sú protichodné, keď v jednom znaleckom posudku je konštatované, že operácia žalobcu nebola vykonaná technicky správne tým, že nebola použitá správna fixačná dlaha a zároveň, že pooperačná liečba mala význam na vyosenie končatiny a v znaleckom posudku č. 12/2016 dospela znalecká organizácia k jednoznačnému záveru, že po prehliadnutí rtg snímok, posúdení typu zlomeniny, berúc do úvahy možnosti fixácie danej zlomeniny v roku 2007 vonkoncom nemožno považovať operáciu za technicky nesprávnu, keď následná progresia vyosenia končatiny (druhotná strata repozície) nie je dôsledkom zle technicky prevedenej operácie, ale je dôsledkom druhotnej straty repozície v pooperačnom období, keď najpravdepodobnejšou príčinou druhotnej straty repozície bola označená zlá pooperačná liečba spočívajúca v absencii ortézy.

30.

Odvolací súd tvrdenie žalobcu v podanom odvolaní namietajúceho konštatovanie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, že v priebehu konania nebolo bez rozumných pochybností preukázaný dôvod, pre ktorý nebol po úraze operovaný E. O., nakoľko jednoznačne preukázal, že v nemocnici E. O. nemohol byť operovaný ihneď po úraze kvôli opuchu posúdil ako absolútne nesúladne s obsahom dôkazov, ktoré boli v prvoinštančnom konaní vykonané, nakoľko uniklo zrejme pozornosti žalobcu, že v urgencii vykonania operačného zákroku pri úraze, aký utrpel žalobca sa obe znalecké organizácie vo svojich znaleckých posudkoch naopak zhodli, že nerealizáciou operácie žalobcu včas, t. j. do 6 až 12 hodín po úraze (liečba žalobcu začala presne hodinu po úraze, pozn. odvolacieho súdu) vedie k nárastu rizika komplikácii, keď dokonca znalecká organizácia forensic.sk Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o., výlučne zo záverov ktorej žiadal žalobca pri právnom posudzovaní jeho nároku vychádzať v posudku uviedla, že operačné riešenie v čo najkratšej dobe je podmienkou dobrého výsledku.

31.

Je nutné poukázať na skutočnosť, že žalobca, ktorého odvolanie proti v poradí tretiemu prvoinštančnému rozsudku je obsahovo skoro identické s jeho odvolaním proti rozsudku, ktorý bol dovolacím súdom zrušený, po 12 - tich rokoch sporu predložil a to až v odvolacom konaní dôkaz, európsky preukaz zdravotného poistenia, ktorý má vyvrátiť argumentáciu súdu prvej inštancie, že dôvodom jeho odchodu na reverz z nemocnice E. X. S. D. hodinu po úraze a jeho odchod na Slovensko až tri dni po úraze nebol spôsobený tým, že sa odmietol dať ošetriť, resp. operovať v Rakúskej republike z dôvodu, že bol samoplatca (nemal uzavretú poisťnú zmluvu na krytie liečebných nákladov v zahraničí), ale z dôvodu, že operácia možná nebola z dôvodu existencie opuchu.

32.

Podľa ustanovenia § 150 ods. 1 C. s. p., majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Samotné civilné sporové konanie je konaním dôkazným, čo znamená, že stranu zaťažuje v konaní povinnosť tvrdenia a povinnosť navrhnuť na svoje tvrdenia dôkazy preukazujúce jeho pravdivosť. Ak strana sporu v konaní nesplní svoju povinnosť tvrdenia alebo povinnosť navrhnuť na svoje tvrdenia dôkazy, alebo ak sa navrhnuté dôkazy nevzťahujú na jeho tvrdenia, dostáva sa do situácie dôkaznej núdze, kedy súdu neostáva iné, len zhodnotiť túto procesnú situáciu v jej neprospech vo výsledku (rozhodnutí vo veci samej), lebo tvrdená okolnosť nebude preukázaná.

33.

Je potrebné zdôrazniť, že v sporovom konaní dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností, leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí, pričom v sporovom konaní sa považuje predovšetkým súd prvej inštancie za súd, ktorý zisťuje skutkový stav, čo vyplýva aj z Civilného sporového poriadku. Zákon totiž pripúšťa skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vydané v prvostupňovom konaní iba v obmedzenom rozsahu. Strana v zásade nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočnosti, ktoré mohla uplatniť ale neurobila tak v základnom konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto dôkazy a skutočnosti nemôže (nesmie) vziať do úvahy ani odvolací súd a tento prístup je základom neúplného apelačného systému, ktorým je ovládané odvolacie konanie. Strana sporu má možnosť použiť prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie len vtedy, ak ich bez svojej viny nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

34.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd na dôkaz predložený žalobcom až v odvolacom konaní a to v poradí proti tretiemu rozsudku neprihliadal, nakoľko žalobca nepreukázal, že tento dôkaz nemohol bez svojej viny predložiť v prvoinštančnom konaní, resp. v priebehu 12 rokov trvajúceho konania (§ 366 písm. b/ C. s. p.). Je nutné však zároveň uviesť, že uvedený dôkaz predložený žalobcom ani nie je spôsobilý zvrátiť záver, že v konaní neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu žalovaným.

35.

Súd prvej inštancie dospel v odôvodnení svojho rozhodnutia k absolútne správne záveru, že protichodné závery oboch znaleckých posudkov v podstatnej otázke, či bol alebo nebol postup žalovaného lege artis (technická správnosť operácie a použitie správneho osteosyntetického materiálu a význam pooperačnej liečby na vznik vyosenia končatiny), vzhľadom na nesplnenie povinnosti žalobcu navrhnuť na svoje tvrdenia dôkazy, ho dostala do situácie takej dôkaznej núdze, kedy súdu prvej inštancie neostalo iné, len zhodnotiť túto dôkaznú situáciu v neprospech žalobcu vo výsledku (v napadnutom rozhodnutí vo veci samej), lebo tvrdený non lege artis postup žalovaného a jeho príčinná súvislosť so vznikom tej - ktorej konkrétnej škody na zdraví žalobcu, nebola spoľahlivo preukázaná.

36.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca napriek svojim výhradám voči znaleckému posudku č. 12/2016, ktorý non lege artis postup žalovaného nekonštatoval, v procesnej aktivite preukázať svoje tvrdenia o vzniku škody na jeho zdraví, resp. v preukázaní príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného pri operačnom výkone alebo v pooperačnej liečbe nepokračoval a žiadne ďalšie dokazovanie nenavrhol, z dôvodu ktorého je absolútne správne konštatovanie prvoinštančného súdu, že dôkazné bremeno v konaní neunesol.

37.

K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnutý dôkaz výsluchom súdneho znalca C.. G. N. (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), odvolací súd uvádza, že vykonanie tohto dôkazu nepovažoval (v zhode s prvoinštančným súdom) v súlade so zásadou procesnej ekonómie za potrebné, nakoľko jeho opakovaným výsluchom by k odstráneniu zásadného rozporu v záveroch dvoch znaleckých posudkoch nedošlo, keďže tento znalec sa sám podieľal rozhodujúcim mierou vzhľadom na to, že je zameraný na úrazovú chirurgiu, na vypracovaní znaleckého posudku č. 53/2013.

38.

K námietke žalobcu, že prvoinštančný súd nevykonal žiadne dokazovanie (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.) odvolací súd uvádza, že k tomuto odvolaciemu dôvodu v podanom odvolaní žalobca nič bližšie neuviedol (neuviedol žiadnu inú vadu konania), preto sa ním nebolo možné v odvolacom konaní zaoberať, nakoľko ak strana sporu iba formálne odcituje odvolací dôvod bez toho, aby ho konkretizovala v súvislosti s napádaným rozhodnutím, a neuvedie konkrétne pochybenia (vadu, skutočnosť), v ktorých má naplnenie odvolacieho dôvodu spočívať, odvolací súd na takýto formálne uplatnený odvolací dôvod neprihliada a v zmysle ust. § 373 ods. 1 veta druhá C. s. p. ani na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva, pričom v posudzovanej veci odvolací súd existenciu tohto odvolacieho dôvodu ani nezistil.

39.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nehodnotil obidva znalecké posudky, nakoľko práve naopak, z odôvodnenia tohto rozhodnutia predsa jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie analyzoval závery obidvoch posudkov (úplne protichodné v základnej otázke, t. j., či bol alebo nebol prvý operačný výkon žalobcu vykonaný lege artis) v súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi (E. D. C., D., C., E.Y.) a zároveň posudzoval skutkový stav, z ktorého ten - ktorý znalecký posudok vychádzal.

40.

K tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie zatiaľ neriešil jeho nárok týkajúci nákladov spojených s liečbou, nakoľko bolo dňa 31. 03. 2014 Okresným súdom Bratislava II rozhodnuté čiastočným rozsudkom o jeho nároku ohľadom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a o ďalších nárokoch malo byť rozhodnuté v konečnom rozsudku v súdnom konaní a bol v tom, že opätovne sa rieši len čiastočný rozsudok a takýmto spôsobom súd viedol aj konanie a zároveň vytkol súdu prvej inštancie, že nevykonal žiadne dokazovanie ohľadom uplatneného ušlého zisku a priamych nákladov spojených s liečbou, odvolací súd uvádza, že táto argumentácia žalobcu svedčí o tom, že si zrejme dôkladne v poradí druhý ale aj tretí prvoinštančný rozsudok neprečítal, nakoľko nielenže išlo o konečné rozhodnutia, ale v ich odôvodnení zrozumiteľne konštatoval, že napriek tomu, že právny základ nároku žalobcu v konaní daný nie je, z dôvodu ktorého aj žalobu zamietol (nepreukázaná zodpovednosť žalovaného za vznik škody na zdraví žalobcu), posudzoval aj nárok žalobcu na náhradu nákladov spojených s liečením a ušlého zisku a dospel k jednoznačnému záveru o jeho nedôvodnosti čo do výšky, nakoľko ho žalobca ani nepreukázal.

41.

Odvolací súd iba dopĺňa, že žalobca bol síce k jednotlivým nárokom, ktoré si žalobou uplatnil aj podrobne vypočítaný na pojednávaní dňa 04. 02. 2014 (viď č. I. 251 spisu), avšak je nutné zdôrazniť, že žalobca ako advokát bol nesporne v čase podania svojej žaloby na súd prvej inštancie (dňa 13. 08. 2009) oboznámený s dikciou zákonného ustanovenia § 79 Občianskeho súdneho poriadku, účinného v čase jej podania, a z ktorého bez akýchkoľvek pochybností vyplýva povinnosť strany sporu (účastníka konania do 30. 06. 2016) k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny, avšak žalobca, okrem lekárskeho správ, ktoré však jeho nárok na náhradu ušlého zisku a ďalších nákladov preukázať nemohli a bločkov za benzín, ktoré v žiadnom prípade nepreukazujú, že spotrebovaný benzín súvisí s kilometrami najazdenými v súvislosti s jeho pooperačným liečením (rehabilitáciami) iné dôkazy nepredložil ani v poradí druhom odvolací konaní a ani po rozhodnutí dovolacieho súdu, keď sám k nároku na zaplatenie sumy za priame výdavky za lieky, vitamíny, iné zdravotné pomôcky, masáže, plaváreň, návštevu fitness, pilates a pod. v sume 995, 80 eur iba uviedol, že pokiaľ by neužíval rôzne vitamíny, lieky, nepoužíval ortézu, nechodil na plaváreň, nemohol by byť v liečbe úspešný, avšak tieto tvrdené náklady (ako ani výšku ušlého zisku, dokonca ani dĺžku trvania práceneschopnosti a výšku dávok, ktoré počas nej poberal), ako správne uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku právne relevantným spôsobom, t. j. predložením listinných dôkazov, vôbec nepreukázal.

42.

Odvolací súd sa vzhľadom na uvedené jednoznačne stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobca v konaní neunesol dôkazné

bremeno, keď nepreukázal, že medzi ním tvrdným protiprávnym konaním žalovaného, t. j. nesprávne vykonanou prvou operáciou a nesprávnou pooperačnou liečbou a škodou, ktorá na jeho zdraví vznikla, existuje príčinná súvislosť, pričom je nutné zdôrazniť, že postup žalovaného, ktorý pri operačnom zákroku žalobcu použil fixačný materiál, ktorý mal k dispozícii, t. j. konvenčnú dlahu a nie uhlovo stabilné dlahy, ktorými v čase vykonania operácie žalobcu bratislavské zdravotnícke zariadenia (ako to vyplýva z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie) vôbec nedisponovali v žiadnom prípade nie je možné hodnotiť ako postup non lege artis, nakoľko žalovaný uskutočnil operačný výkon v súlade s požiadavkami lekárskej vedy v roku 2007 a s technickým a vecným vybavením, ktoré bolo v zdravotníckom zariadení, v ktorom bol žalobca dňa 16. 04. 2007 operovaný, dostupné, resp. k dispozícii.

43.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok spĺňa všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., a súd prvej inštancie sa v jeho odôvodnení aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a nakoľko žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakovali svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, pričom jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

43.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, 2 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému plne úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

- (1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).